

φαγίας εἶνε ὅτι ἐβλεπέ τις πλησίον τῶν κελυθῶν, ἐν τοῖς ἀποφαγίοις, ὅστ' ἀνθρώπων φέροντα προφανῆ ἴχνη τοῦ πελέκειος ἢ τῆς μαχίρας· καὶ ἀπὸ τῶν πλησίον δένδρων ἐκρέμαντο χεῖρες καὶ πόδες σχεδὸν πρόσφατοι, οἵτινες διέχεον ἀποτροπικὴν ὁσμῆν. Ἡ φιλοξενία ἐν τοιοῦτῳ τόπῳ οὐδεμίαν παραίτησιν ἐγγύησιν, ἀλλ' ὅμως, κατανικῶντες τὴν ἀπέχθειαν ἡμῶν, κατελύσαμεν ὅσον τὸ δυνατὸν κάλλιον».

Ἡ χώρα αὕτη τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τούτων τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, φαίνεται ὡσαύτως ὅτι εἶνε ἡ πατρίς τῶν κιμπανζῶν. Τούλάχιστον ὁ περιηγητής, ὃν πρὸ μικροῦ ἐμνημονεύσαμεν, ἀπήνησεν ἐκεῖ ἱκανὸν ἀριθμὸν κρκινῶν ἐν ταῖς χωρίαις, καὶ οἱ Νιάμ—Νιάμ ἔχουσι ἐπιτήδευμα νὰ κυνηγῶσιν αὐτοὺς κατὰ πάντα τὰ δάση τοῦ τόπου. Οἱ αὐτόχθονες βεβαιοῦσιν ὡς οἱ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς Ἀφρικῆς, ὅτι οἱ ἀνθρωπόμορφοι οὗτοι πῆθκοι ἀρπάζουσι τὰς γυναικας καὶ τὰς νεάνιδας τῶν μαύρων, καὶ ὅτι εἶνε δυσχερεστάτη ἡ ἀνάληψις αὐτῶν ἀπ' ἐκείνων. «Οἱ τρωγλοδύται οὗτοι ὑπερασπίζουσι ἐκ τοῦ λυσσασδῶς· συσπειρώμενοι εἰς τινα γωνίαν, ἀποσπῶσι τὰ ὄπλα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν προσβολέων, καὶ ἀντιστρέφουσι αὐτὰ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ».

Γείτονες ὄντες τῶν Νιάμ—Νιάμ οἱ Μουβοτοῦ εἶνε καὶ αὐτοὶ ἀνθρωποφάγοι, ἀλλὰ κατὰ μείζονα βαθμὸν ἢ ἐκεῖνοι, οὐχὶ δ' ἐξ ἀνάγκης, διότι ἔχουσι ὑπὸ τὴν διαίτησιν αὐτῶν μέγαν ἀριθμὸν ζῶων, ἀλλ' ἐκ καθαρᾶς λαίμαργίας, ἧτις εἶνε συνήθης πρὸ αὐτοῖς, ὅταν δύνανται νὰ ἔχωσι θύματα πρόχειρα. Περικυκλοῦνται δὲ ὑπὸ φυλῶν μαύρων κατωτέρων ἢ αὐτοὶ ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ κοινωνικῇ τάξει, οὓς συχνῶς κυνηγοῦσιν ὡς ἀλλοχοῦ τοὺς πιθήκους, ἢ ὡς ἡμεῖς πράττομεν ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς κυνηγεσίας. Τὰ σώματα τῶν πιπτόντων ἀμέσως κατατέμνονται εἰς τεμάχια, κόπτονται εἰς μακρὰς τρυφαλίδας, ὁπτῶνται ἐπιτοπίως, καὶ μεταφέρονται ὡς ἀντικείμενα συμποσίου. Οἱ αἰχμηλῶται διατηροῦνται, περιφράττονται ὡς ποίμνια καὶ σφάττονται διαδοχικῶς ὡς νὰ ἦσαν ἀπλοῦν κρέας νοπὸν. Τὰ παιδιά προορίζονται ἐξαιρετικῶς ὡς λίχενυμα τῶν ἀρχηγῶν. Κατὰ τὴν ἡμετέραν διακομὴν, λέγει ὁ Schweinfurth ἐφόρευον καθ' ἐκάστην πρωίαν ἐν παιδίον διὰ τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως (Μουῦζα). «Ἡμέραν τινα διερχόμενος πλησίον οἰκίας τινός, ὅπου εὗρισκετο ὄμιλος γυναικῶν, εἶδον αὐτὰς κυματίζουσας διὰ θερμοῦ ὕδατος τὸ κατώτερον μέρος ἀνθρωπίνου σώματος ἀπαρχλάκτως ὡς ἡμεῖς κυματίζομεν καὶ ἀποξέομεν τὸν χοῖρον ἀφοῦ τὸν περιφλέξωμεν. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶχε μετὰβαλεῖ τὸ μέλαν τοῦ δέρματος εἰς φαῖον ἀμαυρὸν. Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα ἐν ἄλλῃ τινι οἰκίᾳ παρετήρησα βραχίονα ἀνθρώπου κρεμάμενον ἄνωθεν τοῦ πυρός.» Ἐν τῇ μαγειρικῇ μεταχειρίζονται πρὸ πάντων ἀνθρώπινον πάχος· τοῦτο δὲ πρὸ αὐτοῖς εἶνε τὸ νοπὸν βούτυρον τῶν τελείων οἰνοποτῶν.

Ἡ πολυγαμικὴ βασιλεύει ἀνεξαιρέτως. Ἡ γαμικὴ ἐνότῃς τῆς οἰκογενείας κατὰ τύπον μόνον ὑφίσταται. Αἱ γυναικες αὐτῶν εἶνε δεινῶς ἀκόλαστοι. Βαδίζουσι καθ' ὀλοκληρίαν γυμναζὶ ὡς οἱ Βουρῶ, ὧν δέσμη φύλλων ἀποτελεῖ τὸ μόνον κέλυμα, ἀλλ' ἡ γυμνότης πρὸς ταύτας εἶνε διάφορος καὶ μένει ἀδικολόγητος».

Πάντα ταῦτά εἰσι πλείοτερον πῆθικὰ ἢ ἀνθρώπινα.

(Ἐπαίει συνέχεια).

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

τοῦ διασήμεου χημικοῦ Α. ΚΕΚΟΥΛΕ

Τὸ Συμβούλιον τῆς ἐν Βερολίῳ Γερμανικῆς Χημικῆς Ἐταιρίας ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εικοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς χημικοῦ Α. Kekulé τῆς σπουδαιοτάτης περὶ συστάσεως τῶν ἀρωματικῶν ἐνώσεων θεωρίας αὐτοῦ, νὰ διοργανώσῃ τῇ 27|11 Μαρτίου 1890 ἑορτὴν ὑπὲρ αὐτοῦ (Kekulé—Feier), καθ' ἣν ἀνέλθει νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὁ οὐχ ἦττον διάσημος χημικὸς Α. v. Baeyer.

Ὁ ὑπὲρ οὗ διοργανοῦται ἡ ἑορτὴ αὕτη August Kekulé δρᾷ ἔτι ὡς καθηγητῆς τῆς Χημείας ἐν τῷ ἐν Βόννῃ Πανεπιστημίῳ, ἄγει δὲ τὸ 61ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, γεννηθεὶς ἐν Δαρμστάτῃ τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου 1820. Τῷ 1856 ἐγένετο ὑφηγητῆς ἐν Ἐιδελβέργῃ, εἶτα δὲ διωρίσθη καθηγητῆς ἐν Γάνδῃ, διδάξας ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ 1858—1865, καθ' ὃ ἔτος προσεκλήθη εἰς Βόννην, ἔνθα διατελεῖ ἔκτοτε καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τούτου.

Ὁ δὲ τὸν Kekulé κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐξυμνήσων Adolf von Baeyer ἐγεννήθη ἐν Βερολίῳ τῷ 1835 καὶ ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ περικλεοῦς νῦν ὀργανοκτοῦτου χημικοῦ Robert Wilhelm Bunsen, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ Kekulé, τῇ παρορμησει τοῦ ὁποῦ ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ὀργανικῆς χημείας ἀνεδείχθη εἰς τῶν διαπρεπεστέρων χημικῶν, πλουτίσας τὴν ὀργανικὴν χημείαν διὰ πληθῆος ἐξαιρέτων καὶ σπουδαιοτάτων ἐργασιῶν. Τῷ 1860 διωρίσθη καθηγητῆς ἐν τῇ Βερολινεῖ Ἀκαδημίᾳ τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν, εἶτα δὲ τῷ 1872 ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Στρασβούργου καὶ ἀπὸ τοῦ 1875 διατελεῖ καθηγητῆς τῆς χημείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου, ἔνθα διευθύνει καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομηθὲν λαμπρὸν χημικὸν ἐργαστήριον.

Σ. Π. Γ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Οἱ Γάμοι τῶν ἀνθέων ὑπὸ Κ. Μησοπούλου. — Ὁ παγωτῆρ τοῦ West μετὰ εἰκόνας ὑπὸ Γ. Ἀθανασιάδου. — Ὁ Καπνὸς ὑπὸ τεχνικῆν καὶ χημικῆν ἐποψιν ὑπὸ Γ. Λοβέρδου. — Ἡ Δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Βάλβη. — Εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ διασήμεου χημικοῦ Α. Kekule.

Τύποις Α. ΚΟΝΤΟΓΟΝΗ ἰδὸς Χρυσόσπηλαιωτίσσης